

blive en lidt tvivlsom Fornøjelse for en Part, hvis han efter længere Overvejelser bestemmer sig for at udtale sig skriftligt, thi der staar i § 11, 5te Stykke, at Parterne er pligtige til efter Tilsigelse fra Nævnet at give Møde for dette og afgive mundtlig Forklaring.

Vedrørende Bestemmelsen i § 9, 2det Stykke, om, at Bekendtgørelse i Aviser om Ydelse eller Modtagelse af Dusører er forbudt, vilde det maaske være hensigtsmæssigt at fastsætte en lille Bøde ogsaa for den paagældende Avis; jeg tror, det vilde virke ganske godt.

Med Hensyn til § 10 er det gjort gældende, at der ogsaa burde være Fængselsstraf. Jeg kan ikke tro, der skulde komme til at foreligge nogen Overtrædelse af Loven af en saadan Art, at Fængselsstraf vilde være rimelig. Naar der derimod er fremsat Forslag om, at Bøderne skulde tilfalde Kommunekassen, kunde der maaske være nogen Grund til i dette Tilfælde at foretage en dertil sigtende Ændring.

I § 11, 3die Stykke, staar: „Nævnets Afgørelser kan ikke gøres til Genstand for Paaklage ved Domstolene eller til højere Myndighed, medmindre Nævnet har handlet udenfor sin Kompetence eller paa anden Maade overtraadt de i nærværende Lov givne Bestemmelser.“ Jeg maa tilstaa, jeg ved ikke rigtig, hvad der sigtes til med Udtrykket „højere Myndighed“; men i øvrigt forstaar jeg Bestemmelsen saaledes — i alt Fald bør den forstaas saaledes —, at naar Nævnet har truffet en Afgørelse, maa denne indtil videre staa ved Magt, indtil den er omstødt af Domstolene, idet det ikke kan være Parternes Sag at afgøre, om Nævnet har overtraadt sin Kompetence, det maa udelukkende være Domstolenes Sag. Jeg mener altsaa, at Indbringelsen for Domstolene ikke skulde kunne virke suspensivt.

I Bestemmelsen i § 11, 6te Stykke, om, at Personer, der er bosatte i Kommunen, kan indkaldes til at give Møde for Nævnet, staar der, at „de paagældende er pligtige til at give Møde“. Hvis en tilsagt Person nu ikke giver Møde, ifalder han vel Straf efter Bestemmelserne i § 10, men det er ikke nok, thi det kan være af Betydning for den ene eller den anden Part, at den vedkommende Person møder frem for Nævnet og afgiver sin Forklaring. Der var derfor maaske Anledning til, ligesom det er bestemt i den svenske Lovs § 17, at ordne dette Forhold lidt i Stil med vore Bestemmelser om

Vidner. Der staar i den svenske Lovs § 17: „Falsmaalsmulkt eller Bøder.“

Derefter skal jeg gaa over til det Punkt, som har givet Anledning til, at jeg har taget Ordet. Det er Bestemmelsen i § 8 D., hvor der staar: „Ejerens Ret til at ophæve Lejemaalet paa Grund af Misligholdelse er ham forbeholdt“. Spørgsmaalet er i øvrigt berørt baade af den ærede Ordfører for det radikale Venstre og senest af den højtærede Minister. Det er et Spørgsmaal, som maa ligge os Dommere ikke saa ganske lidt paa Hjerte. Det kan naturligvis ikke undgaas, at vi Dommere nu og da maa træffe Afgørelser, som vi ikke er glade for. Hvad der pincer os, er, naar vi ved Lejlighed maa lade den ene Part vinde Sagen og alligevel har den bestemte Opfattelse, at det var den anden Part, som ifølge Billighed burde vinde. Det kommer særlig frem, naar det gælder Lejeforhold. Det er ikke saa sjældent, at vi maa foretage en Udsættelse eller afsige en Dom, som vi er grumme kedede af, og Aarsagen dertil er blandt andet de meget drakoniske Lejekontrakter, som efterhaanden bliver indført, til Dels ved de forskellige Grundejerforeningers Foranstaltning. Disse Afgørelser vil jo først og fremmest gaa ud over Smaafolk, som nu en Gang altid er tilbøjelige til at undlade at læse, hvad der staar i Kontrakten, og som maaske ogsaa under den nu herskende Bolignød ikke har andet Valg end at underskrive. Jeg har her paa maa og faa taget en Kontrakt med fra mit Arkiv for at vise, hvor vidtdrevne den Slags Bestemmelsen kan være. Kontrakten er indgaaet paa 5 Aar med en aarlig Leje af 400 Kr. Naar der foreligger nogen Misligholdelse kan ifølge denne Kontrakt Lejeren ikke blot sættes ud, men der staar, at han skal straks betale for hele Lejetiden. Manden vil altsaa risikere ved Misligholdelse ikke blot at blive udsat, men at blive krævet for ikke mindre end 2'000 Kr. Og der tilføjes: „uden Hensyn til, om Ejeren ved Misligholdelse af Kontrakten lider noget Tab eller ej, og om han disponerer over det udlejede eller ikke“. Domstolene, som jo godt har kunnet indse det urimelige, der ofte kunde fremkomme i slige Forhold, har efterhaanden, tør jeg nok sige, indført den Praksis, at de saavidt muligt i Ejerenes Krav har fradraget den Vinding, som han paa anden Maade har haft ved at faa Lejligheden til Disposition, men en Bestemmelse som denne afskærer en Dommer fra at tage dette Billighedshensyn, og det forekommer mig urimeligt.